

Rozjímanie na stredu po 2. velkonočnej nedeli

Rozjímanie na stredu po 2.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy: Kristus je svetlo sveta; apoštolské svedectvo viery; my nerobíme apoštolát, my sme apoštoli.

„SVETLO PRIŠLO NA SVET, a ľudia milovali tmu viac ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé. Veď každý, kto zle robí, nenávidí svetlo a nejde na svetlo, aby jeho skutky neboli odhalené. Ale kto koná pravdu, ide na svetlo, aby bolo vidieť, že svoje skutky koná v Bohu“ (Jn 3, 19-21).

Týmito slovami, ktoré čítame v evanjeliu, pokračuje Ježišov rozhovor s Nikodémom. V Jánovej knihe sa objavuje opakujúca sa téma: Kristus je svetlo sveta a kto ho nasleduje, „nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života“ (Jn 8, 12). Svetlo, ktoré Kristus priniesol na svet, nebolo oslňujúce: prijať ho alebo nie, priblížiť sa k nemu alebo odvrátiť zrak, záviselo od slobody každého srdca. V skutočnosti toto svetlo mnohí odmietali. Iní sa ho dokonca pokúšali uhasiť. Ale Boží plán spásy prevyšuje akýkoľvek ľudský plán.

Svetlo Zmŕtvychvstalého Krista zostáva svetlom lásky, ktoré sa nevnucuje, ale pokorne, diskkrétne sa predkladá slobode ľudí. Nechce si nás podriaďiť, ani potlačiť našu slobodu voľby. Keď ho však prijmem pod touto podobou slabosti, ukáže sa, že je schopné rozptýliť aj tú najhustejšiu temnotu. „Kristus, vzkriesený z

mŕtvych, žiari vo svete, a to tým najjasnejším spôsobom práve tam, kde sa podľa ľudského úsudku zdá všetko pochmúrne a beznádejné. On zvíťazil nad smrťou – žije – a viera v neho preniká ako malé svetlo všetko, čo je temné a hrozivé. Iste, tí, čo veria v Ježiša, nevidia v živote vždy len slnko, takmer akoby si mohli ušetriť utrpenie a ťažkosti; ale vždy majú jasné svetlo, ktoré im ukazuje cestu, cestu, ktorá vedie k životu v hojnosti (porov. Jn 10, 10). Oči tých, ktorí veria v Krista, zazrú aj v najtemnejšej noci svetlo a už vidia jas nového dňa“[1].

PÁN, KTORÝ SA UKÁZAL ako svetlo sveta, povedal aj svojim učeníkom: „Vy ste svetlo sveta“ (Lk 5, 14). Všetci sme povolaní byť svetlom a spolu s ostatnými kresťanmi tvoriť stále sa rozširujúcu žiaru: „Svetlo nestojí

osamote. Všade okolo neho žiaria iné svetlá. Pod jeho lúčmi sa črtajú kontúry okolia, aby sme sa mohli orientovať. Vo svete nežijeme sami. Práve v dôležitých životných situáciách potrebujeme druhých. Najmä vo viere nie sme sami, sme článkami veľkej reťaze veriacich. Nikto nedospeje k viere, ak ho nepodporí viera druhých, a na druhej strane svojou vierou prispievam k tomu, aby som druhých utvrdil v ich viere. Pomáhame si navzájom, aby sme si boli príkladom, delíme sa navzájom o to, čo je naše, o naše myšlienky, činy a náklonnosť. A navzájom si pomáhame, aby sme sa navzájom viedli“[2].

Tak to bolo aj v prípade prvých kresťanov, ktorí mali „jedno srdce a jednu dušu“ (Sk 3, 32).

„Znovuzrodené spoločenstvo má milosť jednoty, harmónie. A jediný, kto nám môže dať túto harmóniu, je Duch Svätý, ktorý je harmóniou

medzi Otcom a Synom, darom, ktorý vytvára harmóniu“[3]. Tešiteľ ich udržiaval pohromade a nabádal ich k evanjelizácii: takýmto spôsobom, ako o tom hovorí Sväté písmo, Cirkev rýchlo rástla. Samozrejme, popri svetle viery bola stále prítomná aj tma a nechýbali problémy. V dnešnej svätej Omši čítame, že keď authority videli, že čoraz viac ľudí prijíma kresťanstvo, „položili na apoštolov ruky a vrhli ich do mestského väzenia“ (Sk 5, 18). Tak či onak, ani v našom živote nebude núdza o ťažkosti, keď sa budeme snažiť šíriť okolo seba Kristovo svetlo. Keď budeme mať pocit, že naše ovocie je malé alebo že naše osobné podmienky nie sú najlepšie, môžeme si spolu so žalmistom zopakovať: „Úbožiak zavolať a Pán ho vyslyšal“ (Ž 33, 7). Takto sa správali aj apoštolí, keď boli zavretí vo väzení. A Božia útecha na seba nenechala dlho čakať.

„PÁNOV ANJEL OTVORIL v noci dvere väzenia, vyviedol ich a povedal: *Chodte, staňte si v chráme a hlásajte ľudu všetky slová tohto života!* Oni počúvli, zavčas rána vošli do chrámu a učili“ (Sk 5, 19-21). Hoci anjelovo zjavenie nie je opísané, muselo byť pôsobivé. Za úsvitu a s vedomím, že budú opäť zatknutí, sa apoštoli vydali na cestu. Neurobili tak ako tí, ktorí vykonávajú vonkajšie poverenie, ale ako tí, ktorí vykonávajú vlastné poslanie, úlohu, ktorá sa stala konštitutívnou súčasťou každého z nich; nielenže vykonávali apoštolát, ale boli a cítili sa byť apoštolmi, svedkami udalosti, ktorá zmenila ich život.

Aj my „musíme naplniť svet svetlom (...)“, napísal svätý Josemaría. „Nič nemôže priniesť väčšie uspokojenie ako priviesť toľko duší ku Kristovmu svetlu a teplu. Ľudí, ktorých nikto

nenaučil vážiť si svoj obyčajný život, ktorým sa obyčajný život zdá márnny a bezvýznamný, ktorí nechápu a sú ohromení touto veľkou pravdou: Ježiš Kristus sa postaral o nás, aj o tých najmenších, aj o tých najnepatrnejších. Všetkým ľuďom treba povedať: Kristus hľadá aj teba, ako hľadal Dvanástich, ako hľadal Samaritánku, ako hľadal Zacheja; ako hľadal ochrnutého: *surge et ambula* (Mk 2, 9), vstaň, lebo Pán ťa čaká; ako hľadal syna vdovy z Nainu: *tibi dico, surge* (Lk 7, 14), hovorím ti, vstaň zo svojho pohodlia, zo svojej nečinnosti a zo svojej smrti“[4].

Prosme našu nebeskú Matku, aby v nás udržiavala živé vedomie, že sme apoštoli, aby sme mohli napomáhať pôsobeniu Ducha Svätého pri približovaní mnohých duší k Bohu.

---

[1] Benedikt XVI, *Prejav*, 24-IX-2011.

[2] *Ibid.*

[3] František, *Homília*, 14-IV-2015.

[4] Svätý Josemaría, *List 24-III-1930*.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozmjanie-na-stredu-
po-2-velkonocnej-nedeli/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozmjanie-na-stredu-po-2-velkonocnej-nedeli/) (13.04.2026)